

Δεσμώτης

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Νήφο.

ΝΗΦΟΣ:

Πεταλία;

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Εγώ, ναι. Σήκω.

ΝΗΦΟΣ:

Δεν ξέρω αν μπορώ.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Μπορείς.

ΝΗΦΟΣ:

Είμαι κουρασμένος.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Ήρθε η ώρα, όμως.

ΝΗΦΟΣ:

Τα χέρια μου έχουν αίματα. Τα πόδια μου είναι σαν κάποιου άλλου.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Δεν έχουμε πολύ χρόνο.

ΝΗΦΟΣ:

Ένα λεπτό μόνο, να ξεμουδιάσω. Χαίρομαι που σε βλέπω. Μέρες τώρα θέλω κάτι να σου πω.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Τι;

ΝΗΦΟΣ:

Το μέρος που μου έλεγες. Το είδα.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Τι εννοείς; Στον ύπνο σου;

ΝΗΦΟΣ:

Μπορεί και να κοιμόμουν.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Πώς έμοιαζε;

ΝΗΦΟΣ:

Ήταν ψηλά. Η θάλασσα ήταν μακριά, θα χρειαζόμασταν μέρες για να τη φτάσουμε με τα πόδια. Πώς βρεθήκαμε εκεί πάνω, δεν ξέρω.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Ποιοί ήμασταν;

ΝΗΦΟΣ:

Στην αρχή μόνο εσύ κι εγώ. Σύντομα, όμως, γίναμε περισσότεροι.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Ποιοι ήταν οι υπόλοιποι; Παιδιά μας;

ΝΗΦΟΣ:

Μερικοί. Οι πρώτοι που έφτασαν, σίγουρα. Αλλά μετά νιώσαμε μοναξιά και καινούργιοι άνθρωποι άρχισαν να εμφανίζονται.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Τα παιδιά των παιδιών μας;

ΝΗΦΟΣ:

Κάποιοι, ναι.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Κι οι υπόλοιποι;

ΝΗΦΟΣ:

Κάποιοι βγήκαν έτοιμοι από τη γη αλλά δεν έλειψαν κι οι μεταμορφώσεις.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Δηλαδή;

ΝΗΦΟΣ:

Πέτρες που έγιναν άνθρωποι, δέντρα που πέταξαν παιδιά αντί για τους καρπούς τους.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Σίγουρα το ονειρεύτηκες.

ΝΗΦΟΣ:

Μπορεί. Όμως το μέρος ήταν όμορφο κι ειδικά τότε, στην αρχή, τα πράγματα ήταν απλά. Η γη μας έθρεφε. Ο αέρας ήταν άφθονος. Ήμασταν ελεύθεροι.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Και μετά; Τι έγινε;

ΝΗΦΟΣ:

Είχαμε γίνει πλέον αρκετοί όταν μια μέρα, στο βουνό μας έφτασε κάποιος άγνωστος.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Ποιος ήταν;

ΝΗΦΟΣ:
Δε μάθαμε.

ΠΕΤΑΛΙΑ:
Τι ζητούσε;

ΝΗΦΟΣ:
Στην αρχή, μόνο να μας μιλήσει. Ή καλύτερα να μας προειδοποιήσει. Μας είπε πως αυξανόμασταν πολύ γρήγορα και πως υπήρχαν κίνδυνοι σ' αυτό, που δεν τους ξέραμε. Σύντομα, είπε, θ' αλληλοσπαραχτείτε. Και τότε θα έρθουμε, οι δικοί μου κι εγώ, και θα σας κατακτήσουμε.

ΠΕΤΑΛΙΑ:
Κι εμείς; Τι κάναμε;

ΝΗΦΟΣ:
Τους πρώτους μήνες, μετά την επίσκεψη, οι άνθρωποι φοβήκαν και σταμάτησαν να γεννάνε. Όμως σύντομα νιώσαμε πάλι μοναξιά. Οι γυναίκες και τα δέντρα καρποφόρησαν πιο γρήγορα αυτή τη φορά από την προηγούμενη. Στο μισό μονάχα διάστημα υπερδιπλασιαστήκαμε.

ΠΕΤΑΛΙΑ:
Αλλά να φάμε είχαμε;

ΝΗΦΟΣ:
Είχαμε. Τα πράγματα ήταν ακόμα απλά κι ο αέρας άφθονος.

ΠΕΤΑΛΙΑ:
Κι ήμασταν ελεύθεροι, ε;

ΝΗΦΟΣ:
Ναι. Προς το παρόν.

ΠΕΤΑΛΙΑ:
Και μετά; Τι έγινε;

ΝΗΦΟΣ:
Μια μέρα, ο κόσμος είχε σχεδόν ξεχάσει πια την απειλή του ξένου, όταν εκείνος εμφανίστηκε ξανά. Δεν κάνατε αυτό που σας συμβούλευσα, είπε. Γίνετε ακόμα πιο πολλοί αλλά μη νομίζετε πως μάθατε να ζείτε. Όπου να 'ναι θ' αλληλοσπαραχτείτε κι εκείνη τη μέρα, οι δικοί μου κι εγώ θα είμαστε εδώ. Το βουνό σας δε θα είναι πια δικό σας.

ΠΕΤΑΛΙΑ:
Κι εμείς; Τι είπαμε;

ΝΗΦΟΣ:
Τίποτα.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Κι εκείνος στη σιωπή μας τι απάντησε;

ΝΗΦΟΣ:

Επίσης τίποτα. Γύρισε την πλάτη του και τον είδαμε να φεύγει.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Μα γιατί δεν τον πολεμήσαμε;

ΝΗΦΟΣ:

Δεν ξέραμε πώς. Η ζωή στο βουνό μας ήταν απλή. Είχαμε να φάμε. Ήμασταν ελεύθεροι. Ποτέ κανείς δε σκέφτηκε να κατασκευάσει όπλα.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Και μετά; Τι έγινε;

ΝΗΦΟΣ:

Για λίγο οι άνθρωποι φοβήθηκαν και σταματήσαμε να κάνουμε παιδιά. Ήμαστα πιο τρομαγμένοι αυτή τη φορά. Κράτησε περισσότερο, αλλά όχι για πάντα. Μετά από λίγο νιώσαμε πάλι μοναξιά.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Πόσοι, αυτή τη φορά;

ΝΗΦΟΣ:

Πάρα πολλοί. Τριπλάσιοι στο ένα τρίτο του χρόνου. Κι οι γυναίκες δεν είχαν σταματημό κι οι πέτρες μας συνέχιζαν ν' αποκτούν χέρια, και πόδια, και λαλιά.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Ωραία. Καλό είναι αυτό.

ΝΗΦΟΣ:

Γιατί;

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Ήμασταν πλέον αρκετοί για να τους πολεμήσουμε.

ΝΗΦΟΣ:

Κάποιοι το είπαν αυτό. Πράγματι.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Εσύ τι είπες;

ΝΗΦΟΣ:

Πώς δεν αρχίζεις ένα πόλεμο για να τον σταματήσεις.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Κι οι άλλοι τι απάντησαν;

ΝΗΦΟΣ:

Πήγαν κι έφτιαξαν όπλα στα κρυφά. Μας είπαν πως εκτιμούσαν τη γνώμη μας αλλά τα όπλα είχαν πλέον φτιαχτεί. Όποιος δεν ήταν με το μέρος τους, θα θεωρείτο εχθρός τους.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Και μετά; Τι έγινε;

ΝΗΦΟΣ:

Μια μέρα, κάποιος από εμάς προσπάθησε να καταστρέψει τα όπλα. Πριν από αυτά, όλα ήταν ήρεμα, σκέφτηκε. Αν τα όπλα δεν υπάρχουν πια, θα ζήσουμε πάλι όπως παλιά.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Δεν είχε δίκιο.

ΝΗΦΟΣ:

Αυτό πίστεψαν κι οι εκείνοι που τον έπιασαν.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Τι του έκαναν;

ΝΗΦΟΣ:

Τον έδεσαν σ' ένα δέντρο και μας μάζεψαν ν' αποφασίσουμε, όλοι μαζί, τι θα τον κάνουμε. Κάποιοι, εκείνοι που έφτιαξαν τα όπλα κυρίως, θέλησαν να τον σκοτώσουμε. Άλλοι πρότειναν να τον διώξουμε, απλά, από το βουνό. Λίγοι υποστήριξαν πως είχε δίκιο, αν και νομίζω το πίστευαν περισσότεροι.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Και γιατί δεν το είπαν;

ΝΗΦΟΣ:

Φοβήθηκαν. Τα πράγματα δεν ήταν πλέον απλά.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Και τελικά; Τι έγινε;

ΝΗΦΟΣ:

Η συγκέντρωση κράτησε πολύ. Στάθηκε αδύνατο ν' αποφασίσουμε. Κάποια στιγμή, ενώ διαφωνούσαμε, είδαμε από μακριά πολλούς ανθρώπους να πλησιάζουν.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Φίλοι ή εχθροί;

ΝΗΦΟΣ:

Στην αρχή δεν τους γνωρίσαμε. Σε λίγο, όμως, ξεχωρίσαμε τον αρχηγό τους.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Ήταν εκείνος, ε;

ΝΗΦΟΣ:

Ο άγνωστος άντρας, ναι. Κατέβηκε από το άλογό του κι ήρθε να μας μιλήσει.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Μας χτύπησαν;

ΝΗΦΟΣ:

Όχι.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Έσφαξαν; Βίασαν; Ακρωτηρίασαν;

ΝΗΦΟΣ:

Τίποτα απ'αυτά δε χρειάστηκε.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Παραδοθήκαμε;!

ΝΗΦΟΣ:

Περίπου.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Όπως στα έλεγα. Πέσαμε χωρίς μάχη, ε;

ΝΗΦΟΣ:

Υπήρξε μάχη, αλλά όχι μ'αυτούς.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Δηλαδή;

ΝΗΦΟΣ:

Όταν τους είδαμε να πλησιάζουν υπήρξε αναστάτωση. Θυμήσου, τα πνεύματα ήταν ήδη τεταμένα από το συμβούλιο. Κάποιος, δεν πρόλαβα να δω ποιος, πήρε ένα μυτερό κλαδί και σκότωσε τον άνθρωπο στο δέντρο. Από εκεί και πέρα δε θυμάμαι ακριβώς τι έγινε.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Χτυπηθήκαμε;

ΝΗΦΟΣ:

Αυτό σίγουρα.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Σφαχτήκαμε; Βιαστήκαμε; Ακρωτηριαστήκαμε;

ΝΗΦΟΣ:

Είδα τουλάχιστον αυτά από τη θέση που ήμουν.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Κι ο άγνωστος;

ΝΗΦΟΣ:

Περίμενε στους πρόποδες. Υπομονετικά. Όταν εξουθενωθήκαμε, όταν δεν είχαμε πια δύναμη να σκοτώνουμε ο ένας τον άλλον, μόνο τότε ο άντρας μας πλησίασε.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Είμαι σίγουρη πως θα θριαμβολόγησε.

ΝΗΦΟΣ:

Ήταν πιο πράος αυτή τη φορά. Προσφέρθηκε να μας βοηθήσει.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Δηλαδή;

ΝΗΦΟΣ:

Μας είπε πως αφού δεν καταφέραμε να τα βγάλουμε πέρα μόνοι μας, θα μας μάθαινε εκείνος πώς έπρεπε να ζούμε.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Έπρεπε; Ποιος το λέει;

ΝΗΦΟΣ:

Εκείνος, νομίζω. Ή μπορεί κι εμείς. Δε θυμάμαι ακριβώς. Ήμουν πολύ κουρασμένος πια. Όλοι μας, ήμασταν. Το μόνο που θέλαμε ήταν να τελειώσει.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Ποιο;

ΝΗΦΟΣ:

Αυτό. Όλο αυτό.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Παραδοθήκαμε;

ΝΗΦΟΣ:

Είχαμε να φάμε κι ο αέρας ήταν ακόμα άφθονος.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Ναι αλλά η ελευθερία;

ΝΗΦΟΣ:

Δεν ήταν πια απλά, τα πράγματα.

ΠΕΤΑΛΙΑ:

Η ελευθερία, Νήφο;

ΝΗΦΟΣ:

Νιώθω καλύτερα τώρα. Νομίζω είμαι έτοιμος να σηκωθώ.

(Με κάποιο τρόπο ο ΝΗΦΟΣ «ανυψώνεται». Μερικές ιδέες: σχοινιά, κομμάτι της σκηής που ανεβαίνει, παιχνίδι με τα φώτα που τον κάνει να δείχνει εξωπραγματικός. Σκοτάδι στην υπόλοιπη σκηνή.)

Είναι λοιπόν ωραία εκεί που πάμε; Ξέρεις, Πεταλία μου, δε θέλω να σε τρομάζουν εσένα όλα αυτά. Εσύ είσαι νέα. Θα δοκιμάσεις ξανά. Και ξανά και ξανά και ξανά. Έχεις χρόνο. Θα τα κάνεις όλα καλύτερα. Πεταλία;

(Παύση.)

Είσαι ακόμη εδώ;

(Παύση.)

Πεταλία;